

komme ud over dette Forhold, og i denne Henseende ved jeg, at der i Købstæderne er megen Utilfredshed med den Maade, hvorpaa man i Regeringsforlaget har søgt at løse Spørgsmaalet; men det er noget, jeg antager vil være et af Hovedformaalet for det Udvælg, der vil blive nedsat i Sagen, at søge at komme til Rette med dette Spørgsmaal. Det antager jeg egentlig er den største Bæftelighed, som vil møde Lovforlagets Fremme. — Jeg kan saaledes indskrænke mig til paa det varmeste at anbefale Lovforlagets Fremme. Jeg tror, at det i det Hele er saa meget godt deri, at man kan være glad ved at faa det ført igennem,

Nach: Det Spørgsmaal, som den sidste ærede Taler nærmest beftæftigede sig med, nemlig Bæftigningen af Bygningsfyld, skal jeg lade ligge, og jeg vil vende mig til den øvrige Del af Lovforlaget, særlig den Del deraf, der angaar det tidligere Forflag om den personlige Kommunefkat, i Erkendelse af, at det er den Del af Lovforlaget, der særlig interesserer Købstæderne, blandt hvis Repræsentanter jeg har den Ære at være. Om denne Del af Lovforlaget kan man jo med Sandhed sige, at det er en Genganger, man har givet nogle ny Klæder paa, og det er en Genganger af saa gammel Dato, at jeg endnu erindrer fra den Tid, da jeg var Medlem af Folketinget, at der ikke gif en Samling, uden at vi havde dette Spørgsmaal fremme til Drøftelse, og der blev gjort forskellige Forsøg paa at komme til en Løsning. Det lykkedes som bekendt ikke den Gang og er heller ikke endnu lykkedes. Jeg vil haabe, at det nu foreliggende Forflag maa have større Held med sig. Det forekommer mig nemlig, at det ligger i Luften, at man er tilbøjelig til gensidig at vise Smødelommen, og det bliver ogsaa nødvendigt, hvis man paa Bæftis af det nu foreliggende Forflag skal komme til en endelig Lov. Jeg for mit Vedkommende skal være villig til at yde mit Bidrag dertil. Jeg skal ikke ved denne Iste Behandling komme stærkt ind paa Sagens Enteltheder, men kun fremhæve nogle Momenter, som forekomme mig at være af den Bæftaffenhed, at de kræve en særlig nøjagtig Underføgelse og Forandringer i en for Købstædsinteresserne gunstigt Retning, dersom jeg i alt Fald med god Samvittighed vil kunne slutte mig dertil.

Selve Lovforlaget forekommer mig i det hele fra et teoretisk Standpunkt at være udmærket. Det opstiller en Teori om Bæftigning af Formue- og Lejlighedsffatten, som det anvender, forekommer det mig, paa en i det væsentlige rigtig Maade og det søger

at dese Sol og Bæftind saa nogenlunde lige til alle Sider. Men Bæfteligheden ved dette Spørgsmaal ligger ikke i at finde den rette Teori, hvorefter man skal løse de forskellige Spørgsmaal; det gælder om at løse dem paa en saadan Maade, at Løsningen ikke i Praksis kommer til at virke paa en højt forskellige Bæftis i den ene og den anden Kommune. Der er en heromt tykt Statsmand, som en Gang har sagt: „Gruu ist alle Theori, grüu allein des Lebens Baum“, og det forekommer mig, at denne Sandhed kan anvendes paa dette Lovforflag. Thi teoretisk taget erkender jeg, at Regeringsforlaget i det hele er rigtig, men praktisk taget er det min Mening, at det paa mange Omraader vil komme til at virke højt forskellige, og dette er begrundet i de højt forskellige Bæftatningsforhold, som bestaa dels i Københavns, dels paa Landet og dels i Købstæderne. I Københavns og paa Landet er, som bekendt, de faste Gjendomsffatter Hovedffagen. I Københavns er, som bekendt, Indomsffatten kun 3 pCt. og paa Landet er Formue- og Lejlighedsffatten vel omtrent 1—2 pCt., men i Købstæderne er den faste Gjendomsffat jo paa mange Steder saa godt som forbunden og Hovedffatten i Købstæderne er derfor Formue- og Lejlighedsffatten. Det er et Moment, som er af den allerstørste Bæftydning for Anvendelsen af nærværende Lovforflag, thi det er klart, at hvor det drejer sig om en Fordeling af Formue- og Lejlighedsffatten eller den personlige Skat, er der stor Forskel paa, om denne i Kommunen er Hovedffatten eller kun en Hæftpeffat. Alene § 20 i dette Lovforflag vil vise dette tilstrækkelig. Naar det her siges, at Fordelingen sker saaledes mellem Opholds- og Næringskommunen, at Opholdskommunen under ingen Omstændigheder kan komme til at afgive mere end Halvdelen af, hvad den paaagældende næringsdrivende har ydet i denne Kommune, saa vil det praktisk omtant sige, at en københavnsk handlende, der trindt omkring i hele Landet etablerer sine Filialforretninger, ikke vil kunne komme til at afgive til Udligning for Næringskommunerne mere end 1½ pCt., medens man omvendt fra en næringsdrivende i Købstæderne, hvor man vel kan sige, at Formue- og Lejlighedsffatten gennemgaaende er oppe paa 6 pCt., uden videre maa kunne tage 3 pCt. for at give dem til Næringskommunen, hvis denne er Københavns. Det er et Forhold, som det forekommer mig nødvendigt maa rettes. — Hvis nu dette Forhold, som jeg her har paavist, og som altfaa medfører en Uret over for Købstæderne